

Nàng bỗng nhớ lại hôm nay là ngày Gorbachev sẽ viếng Thượng Hải và Nam Kinh. Họ Đặng làm gì có thì giờ gặp Giang Trạch Văn mà giải quyết thân phận nàng? Chắc nàng được yên thân nhiều ngày, chớ không phải một ngày! Tiếc rằng nơi đây là nhà tù, chớ không phải khách sạn nghỉ mát, để nàng nghỉ ngơi dưỡng sức sau một năm bôn ba xứ này.

Nàng biết mình có gầy đi nhiều, dù khoảng thời gian làm Tiểu Hoa ở nhà Đặng Tiểu Bình ăn no ngủ kỹ, vẫn chưa lấy lại sắc vóc của nàng LL12 thuở nào. Bỗng dưng nàng nhớ đến Chef... nhớ bạn bè thế giới bên ngoài. Rồi nhớ đến Phong và cuộc dứt tình chua xót của hai người trên hải đảo. Nghĩ đến chàng, nàng liên tưởng ngay đến Vân Trường, một người yêu nàng, hy sinh cho nàng, mà nàng chưa có dịp đáp lại ân tình.

Hơn một năm qua nàng để tâm dò la tin tức, vẫn không biết chàng sống chết ra sao? Nàng chỉ nhận được lệnh của Chef qua CIA trên xứ này một lần, cách đây nửa năm, vồn vện hai câu như vậy: “Hợp lực với CIA trợ giúp công cuộc đòi hỏi nhân quyền của nhân dân Trung Cộng. Chấm dứt công tác và trở về khi tìm gặp Vân Trường”. Như thế có nghĩa là hiện nay Vân Trường chưa trở lại Mặt khu. Nội địa Trung Hoa to rộng như vậy, nàng biết tìm chàng nơi đâu? Chàng còn sống hay đã chết? Nỗi xúc cảm không hiểu từ đâu đưa đến, nước mắt nàng tự nhiên ứa ra. Nàng cứ để tự nhiên cho giòng lệ lăn dài xuống má.

Thình lình có tiếng nói:

- Good morning, Miss!

Tiếng chào của người nọ khiến Lyly giật mình lấy tay quẹt nước mắt. Nàng thấy tù nhân đối diện với phòng giam nàng đang mỉm cười với nàng, mặt áp lên song sắt, ánh mắt thật vui.

Chàng ta khoảng trên dưới ba mươi, tóc vàng, mắt xanh,

gương mặt của người da trắng vùng Bắc Âu. Nàng không đoán ra chàng ta thuộc dân xứ nào, nhưng chắc chắn không phải người Mỹ.

Nở nụ cười khả ái chào lại, Lyly bước tới song sắt, chỗ đối diện với chàng ta, chưa kịp nói gì, chàng ta đã tự giới thiệu:

- Tôi tên Michael Anderson.

Không biết phải xưng họ tên gì, nàng lúng túng vài giây mới nói:

- Còn tôi là “Little Flower”, ý nàng muốn nói tên mình là Tiểu Hoa.

- Hân hạnh!

Anh chàng vừa dứt lời thì bỗng mấy tù nhân khác cũng lộ mặt ra song sắt vẫy tay chào và giới thiệu họ tên với Lyly. Dĩ nhiên chỉ những người lân cận với nàng thôi.

Nàng nghe tên họ nhưng không để vào tâm.

Sau khi giới thiệu tên họ, những người khác rút lui, có nghĩa là không lộ mặt nhìn qua phòng giam nàng nữa, chỉ còn anh chàng đối diện tỉ tên kể thêm thời dụng biểu của nhà tù.

Anh ta cho biết mỗi sáng tù nhân được phát một tách trà nóng. Đến mười hai giờ trưa mọi người được một mâm cơm với thức ăn đủ no. Bốn giờ chiều sẽ được ra sân mười lăm phút đi tới đi lui vận động tay chân. Năm giờ chiều sẽ được ăn lần thứ hai, nhưng chỉ nửa phần ăn buổi trưa. Nước uống mỗi người được xin chứa trong bình nhựa để trên kệ. Còn đi toilette thì ngày được hai lần sau giờ ăn. Mỗi tuần được một lần và tự giặt áo quần. Ai có đòi hỏi gì khác phải gọi lính nhờ xin phép thượng cấp của hân.

Chàng ta cũng nói thêm:

- Mỗi khi bọn lính đẩy xe tới phát bữa ăn, nếu cô không

chạy ra cửa đón nhận thì chúng bỏ đi luôn. Sáng này lúc chúng phát trà, cô còn ngủ.

Lyly nói cám ơn chàng ta, rồi cả hai đứng lặng thính một lúc gặt đầu chào. Chàng ta tiếp tục đọc sách. Còn nàng không biết phải làm gì, lại đứng nhìn qua khung cửa sổ. Sự im lặng lại bao trùm.

Nhà ngục này giam điệp viên các nước. CIA cũng có, KGB cũng có, tình báo Anh cũng có. Pháp cũng có... Một loại nhà tù chứa những con người quốc tế, hoạt động bí mật, nên ai cũng giữ kín thân phận, không ai ti tê tâm sự với ai. Đó cũng là lý do tại sao tù nhân không ồn ào như nơi khác.

Chưa có bao giờ Lyly thấy thời gian qua chậm như vậy. Ở Hoàng Sa đảo nàng cũng là tù nhân, nhưng được tự do đi đứng, sáng chiều cùng bọn lính trò chuyện học hành. Cũng có ngày nàng lợi bộ dọc theo bãi biển, đùa với chim biển, chạy nhảy trên sóng nước...

Ba tháng làm tù nhân ở đó có thể xem là những chuỗi ngày tuyệt vời mà nàng sống với thiên nhiên, hưởng thú thanh tịnh vô vi, quên hết mệt nhọc phiền toái của cuộc đời.

Còn ở đây, trong căn phòng chật hẹp tù túng này, nàng mới biết thật sự cái khổ của kẻ mất tự do. Một ngày trôi qua dài bằng thế kỷ!

Bây giờ thì Lyly chỉ mong Đặng Tiểu Bình giải quyết đến nàng, sống chết ra sao cũng mặc, miễn nàng không phải ở mãi trong chuồng thú này!

Nhưng... ngày qua ngày họ Đặng vẫn im hơi!

Hình như tình hình ở Thiên An Môn mỗi ngày một khẩn trương. Bọn lính không ngồi chum nhum bàn chuyện riêng tư nữa. Chúng tụ họp với nhau để bàn chuyện thời sự. Nghe lỏm

câu chuyện giữa họ, Lyly biết được cuộc biểu tình của sinh viên vẫn còn tiếp diễn và bây giờ càng sôi động hơn.

Có lẽ vì lý do đó mà họ Đặng chưa có thì giờ nhớ đến nàng? Cả tên Giám đốc nhà ngục cũng vắng mặt luôn, vì thời sự khẩn trương chăng?

Hôm ấy đã sang ngày thứ hai mươi, Lyly vô cùng chán nản và rầu rĩ. Đến giờ trưa, bọn lính đẩy xe ngang qua phát cơm nàng không buồn đón lấy, ngồi bó chân trên giường nhìn đám tù nhân đi qua lại (phòng giam nàng gần cuối dãy. Sau giờ ăn tù nhân được lần lượt đi toilette hay lau rửa ở phía sau và luôn luôn có lính đi kèm). Thường khi Lyly không nhìn họ, lại hay quay mặt ra cửa sổ để tránh đôi mắt tò mò của họ khi ngang qua chỗ nàng. Bữa nay tâm tư bi thiết, nàng ngồi bất động trên giường, mắt thẫn thờ nhìn gương mặt của những kẻ đồng cảnh, lòng khốn khổ âu sầu.

Thình lình có một tù nhân đi qua, hình hài tuy cao đẹp, nhưng không phải da trắng. Lyly chăm chú nhìn người ấy... Bỗng nàng trở mắt kinh ngạc, miệng há ra, nhưng chưa kịp lên tiếng, thì người kia cũng vừa trông thấy nàng, đôi chân đang bước tới vụt đứng sững lại, ánh mắt bàng hoàng kinh hãi kêu lên cùng lúc với nàng:

- Vân Trường! Anh!

- Lyly!

Cuộc chạm mặt quá bất ngờ, cả hai không nói được gì ngoài việc gọi tên, mà người lính Trung Cộng cũng không để họ nói lời gì thêm, đẩy Vân Trường bước tới.

Chàng bước đi với bước chân nặng chịch, Lyly ép mặt vào song sắt nhìn theo cho đến khi không còn thấy đôi vai cao rộng của chàng mà nàng vẫn còn ngớ ngẩn như người vừa tỉnh mộng!

Trong một năm trời bốn ba tìm kiếm, không ngờ lúc xui xẻo vào tù lại gặp được chàng, người hùng của: “Đồi Cấm Hờn; Rừng Phục Hận; Sông Hoài Hương; Núi Vọng Quốc!” Chàng muôn thuở vẫn đẹp và oai hùng như địa danh của vùng chiến khu!

Gặp lại chàng trong giây phút bất ngờ, con tim nàng rạo rức khôn xiết. Nàng yêu Phong, nàng những tưởng tình cảm của nàng đối với Vân Trường là tình bạn, nhưng không hiểu sao mỗi lần chạm mặt chàng con tim nàng dạt dào xao xuyến và cái nhìn chan chứa muôn ngàn yêu dấu của chàng khi nãy như đưa nàng vào giấc mộng tình... hôn xác nửa mê nửa tỉnh!

Chẳng rõ thời gian qua bao lâu? Lúc Lyly tỉnh mộng thấy trời đã khuất nắng và đôi chân nàng tê cứng không nhúc nhích được. Nàng lết đến giường, nằm úp mặt xuống gối, mong cho thời gian trôi qua thật nhanh, buổi ăn chiều sớm đến, để được gặp lại chàng, để được nhìn lại hình hài thân ái ấy. Nhưng hình như thời gian đã ngừng trôi, kim đồng hồ dừng lại? Hai mươi ngày trong nhà tù này nàng thấy dài bằng hai mươi thế kỷ, nhưng giờ khắc trôi qua buổi chiều này nàng có cảm tưởng lâu hơn thế kỷ!

Quả thật không có thời gian nào dài bằng thời gian đợi chờ!

Nàng đếm từng phút... từng phút... đến con số bảy trăm hai mươi thì hồn đi vào cõi mộng lúc nào không hay!

Trong thế giới mộng đó không rõ nàng đã gặp lại chàng chưa? Chỉ biết rằng khi Lyly giật mình tỉnh thức thấy trước mặt một màu đen kịt. Căn phòng nhỏ hẹp của nàng không còn nhìn thấy được gì! Trời chắc đã khuya lắm rồi! Tù nhân ai nấy đang yên giấc... Té ra nàng đã ngủ quên, qua khỏi buổi ăn chiều từ lâu!

Bây giờ không thể làm gì khác hơn là tiếp tục ngủ, tiếp tục đi vào cõi mộng...

Nhưng nàng vừa ngủ một giấc dài, tâm thần tỉnh táo, không làm sao ngủ ngay trở lại được. Nàng ngồi dậy mò mẫm tìm chai nước trên ngăn kệ nơi đầu giường, thỉnh linh tai nghe tiếng chân đôi ba người thật nhẹ ngoài sân. Nàng lắng nghe rõ ràng thì quả quyết có nhiều tiếng động, y như có nhiều người đang len vào tòa nhà này. Tiếng động, tiếng bước chân... mỗi lúc gần hơn. Rồi đến tiếng mở gian phòng nhà lao, khiến Lyly rúng động hỏi thầm:

- Ai vào chỗ nhốt tù nhân giờ này? Phải chăng bọn lính? Phải chăng tên Giám đốc nhà tù?

Nàng hỏi nhưng cũng tự đáp ngay là không phải bọn ấy, vì nếu là họ thì đèn đã được bật sáng lên, và cũng không có bước chân lén lút.

Kẻ vào đây nhất định là người muốn giải cứu tù nhân. Phải chăng tù nhân đó là nàng? Bỗng nhiên nàng nghĩ trong nhà tù này chắc không phải riêng nàng hoạt động cho CIA. Vậy nàng có phải là một nhân vật quan trọng đầu mà mất nàng người ta tìm kiếm giải cứu?

Dù vậy, nàng cũng phóng khỏi giường, chạy đến song sắt nhìn ra. Ánh sáng lấp ló của ngọn đèn bấm lúc hiện lúc tắt chiếu vào từng phòng giam phía trước y như người đó đang tìm người muốn tìm và tiến dần về phòng giam nàng. Lyly hỏi hộp lạ thường...

Thình lình tia sáng chiếu thẳng vào mặt nàng, Lyly bị chói mắt không thấy gì ngoài ánh đèn, tai bỗng nghe tiếng reo vui mừng của người bên ngoài:

- Tiểu Hoa! Tiểu Hoa! Ta đến cứu cháu đây!

Nhận ra giọng nói của bà Trần Thúy Liên, Lyly mừng rỡ thò tay ra ngoài nắm tay bà, nước mắt ứa ra. Bà Trần Thúy Liên cầm một xâu chìa khóa lỉnh quính không biết chọn lựa cái nào? Bà lấy từng chìa cho vào ổ năm lần bảy lượt mới mở cửa được cho Lyly.

Cả hai ôm nhau với nỗi cảm xúc dạt dào, như mẹ con lâu ngày mới gặp. Lyly hỏi nhỏ:

- Làm sao bác biết cháu bị giam nơi đây mà giải cứu?

- Ta sẽ kể rõ đuôi đầu cho cháu biết sau. Bây giờ phải gấp rời chỗ này, vì sắp sửa đến giờ bọn lính tuần đi qua đây. Vả lại chúng ta cũng không thể khuấy động tù nhân.

Sự thật khi bà rọi đèn tìm Lyly đã khuấy động mọi người. Cho nên ai cũng đứng sẵn nơi cửa chờ được giải cứu, dù không lên tiếng van xin. Lyly không nỡ làm nger với kẻ đồng cảnh, nên xin bà Trần Thúy Liên giao cho nàng xâu chìa khóa, nhưng bà không trao, kéo nàng chạy đi và nói:

- Chúng ta không có thì giờ cứu tù nhân đâu!

Chạy được vài bước Lyly chợt nhớ đến Vân Trường, nên đứng sựng lại:

- Xin bác hãy cứu một người bạn của cháu trong nhà tù này.

Bà Trần Thúy Liên lại kéo nàng đi tới:

- Không còn giờ để cứu thêm bạn của cháu đâu!

- Bác ơi, hãy để cháu cứu chàng đã. Nếu không, thì cháu ở lại ngục này, chớ không trốn đi một mình.

Nghe nàng nói tha thiết như vậy bà Trần Thúy Liên dừng bước hỏi:

- Nếu hấn là tình nhân của cháu, họa may ta mới liều mạng

cứu thêm hấn. Vì chậm một giây không chạy ra khỏi nơi này thì có thể bị bắt trở lại.

Lyly sợ bà Trần Thúy Liên không chịu cứu, nên nói bừa:

- Chàng là... vị hôn phu của cháu. Cháu không thể bỏ chàng...

- Hả? Nó ở phòng giam nào?

- Cháu không biết? Nhưng để cháu gọi ảnh.

Rồi nàng cao giọng:

- Vân Trường ơi! Anh ở đâu xin lên tiếng.

Tự nãy giờ cả hai nói tiếng Việt, đám tù nhân không ai hiểu gì. Giờ nàng lớn tiếng gọi bằng tiếng Việt. Nàng vừa dứt câu đã có tiếng hồi đáp:

- Lyly! Anh ở đây!

Cùng lúc ấy có một bàn tay đưa ra ngoài song sắt ở phòng giam trước mắt. Lyly mừng quính chụp xâu chìa khóa trên tay bà Trần Thúy Liên. Nhưng nàng loay hoay một lúc vẫn chưa tìm đúng chìa mở được cửa. Bỗng có một chàng trai từ phía trước cầm đèn bấm chạy vào hỏi:

- Trần phu nhân! Chúng ta đi! Không thể chậm trễ phút nào nữa!

Trần phu nhân càng khẩn trương chụp tay Lyly kéo đi, đúng vào lúc ổ khóa vang lên tiếng "cách". Không chần chờ, Vân Trường tung cửa chạy ra. Nhà ngục trở lại tối om, nhưng tù nhân thì bắt đầu xôn xao về sự vượt ngục của hai người tù.

Ra đến ngoài Lyly và Vân Trường gặp thêm một chàng thanh niên khác đứng canh cửa. Bọn lính đều nằm queo dưới đất. Có lẽ chúng bị thuốc mê, vì mùi ê-te còn phảng phất quanh đấy. Hai chàng trai hỗ trợ bà Trần Thúy Liên trong việc cứu

Lyly hẳn là sinh viên. Họ không mang vũ khí, nhưng cũng mưu trí mới giải quyết được bọn lính dễ dàng và nhanh chóng như vậy.

Năm người chạy ra lộ được vài chục thước bỗng thấy một chiếc xe jeep chở lính từ xa chạy tới. Bà Trần Thúy Liên la lên:

- Đó là xe của bọn lính tuần kiểm soát nhà tù mỗi đêm. Chúng ta kíp rời vùng này, kéo chúng khám phá việc tù nhân vượt ngục sẽ truy lùng chúng ta.

Cả bọn hốt hoảng cầm đầu chạy về phía Nam, quanh co trong mấy con đường hẹp, một lúc gặp đại lộ Trường An. Giờ ấy đã khuya, mà khoảng đó cách xa Thiên An Môn ba, bốn cây số. Thế nhưng thiên hạ từ hướng Thiên An Môn ùn ùn chạy về vừa chạy vừa la khóc chửi bới, trong khi đó xe tăng từ hướng Bắc đổ tới bắn loạn xạ vào đám người chạy...

Đại lộ Trường An rải rác máu, người chết, kẻ bị thương... Tiếng khóc, tiếng súng, tiếng chân, tiếng thét gào, tiếng chửi bới... Thật là một cảnh tượng kinh khiếp hãi hùng!

Hai chàng sinh viên đi cứu Lyly biết có biến xảy ra cho đồng bạn, cầm đầu chạy ngược về khu vực Thiên An Môn. Bà Trần Thúy Liên với Lyly và Vân Trường cũng tung mình rượt theo.

Bấy giờ trước mắt họ không khác gì bãi chiến trường. Xác người và máy trại lều bị xe tăng nghiền nát kéo lê lết khắp nơi. Lớp người trẻ một tốp bỏ chạy, một số vẫn còn hăng máu quát tháo chửi bới bọn lính trước mũi súng xe tăng. Quang cảnh Thiên An Môn lúc bấy giờ vô cùng rùng rợn. Hai chàng sinh viên đi cùng với Trần phu nhân vốn học y khoa, thấy cảnh người chết, kẻ bị thương, cấp tốc ra tay cứu trợ. Vân Trường với Lyly cũng lảng xảng phụ khiêng thương nhân...

Thình lình mọi người quay mặt về phía đài kỷ niệm anh hùng nhân dân, vì nghe tiếng một người đàn bà cầm máy phóng

thanh chửi ới ới bọn Đặng Tiểu Bình, Lý Bằng, và tập đoàn Cộng sản Bắc Kinh...

Nghe giọng nói ấy Lyly thất kinh nói với Vân Trường:

- Chết chửa! Trần phu nhân chửi bới kiểu đó bọn lính bắn bà chết! Em phải...

Nàng không dứt câu đã bỏ chạy về hướng đài kỷ niệm, Vân Trường rượt theo thét lên:

- Em coi chừng...

Câu nói của chàng bị ngắt ngang bởi một tràng liên thanh ria về phía Lyly. Trong một phúc cấp bách chàng chỉ kịp nhào lên mình nàng vật nằm xuống tránh đường đạn. Lyly vừa hoàn hồn, chợt cảm giác như có giòng nước nóng chảy lên mặt. Rồi toàn thân chàng vụt nhũn ra nặng chịch. Kinh tâm động phách, Lyly nhào người ngời lên...

Dưới ánh đèn điện mờ ảo, sắc mặt Vân Trường tái xanh như xác chết, máu nhuộm đỏ chiếc áo tù, đôi mắt lờ đờ, đôi môi mấp máy như muốn nói lời cuối cùng với nàng, nhưng không đủ sức, đầu chàng ngoẻo sang một bên. Chàng đã lãnh trọn đường đạn, chết thay cho nàng! Đây là lần thứ ba, chàng đã cứu nàng, bất kể hiểm nguy xảy đến cho mình, ngay cả hy sinh mạng sống. Dù cho Phong yêu nàng đến đâu cũng không sánh được tình yêu tuyệt đối của Vân Trường đã dành cho nàng. Trong giờ phút đó Lyly hết sức ân hận vì đã không đáp lại tình chàng ngay từ phút đầu gặp gỡ ở chiến khu, hay ít ra nói một lời thân ái khi cả hai vừa thoát khỏi nhà lao. Nàng đã vô tình trước tâm tình thiết tha của chàng. Bấy giờ tình yêu vụt đến như cơn giông.

Không! Chàng không thể chết được! Lyly thét trong nước mắt ràn rụa:

- Vân Trường anh! Đừng bỏ em nghe anh? Em yêu anh! Tha lỗi cho em đã yêu anh muộn màng!

Lời thú nhận tình yêu ấy dường như đã đem lại niềm hạnh phúc vô biên cho con người sắp lìa cõi trần, nên trên gương mặt đớn đau của chàng như tươi nhuận lại và đôi môi y như có phảng phất nụ cười thỏa mãn biết ơn. Rồi mắt chàng từ từ nhắm lại...

Đau thương cùng cực. Lyly ngã lên mình chàng ngất đi...

đ:

Lúc lấy lại tri giác mở mắt ra Lyly thấy mình nằm chung với nhiều người trên một bộ ván, hay nói đúng ra là trên một bàn dài hàng mấy chục thước, người bị thương nằm sắp lớp như cá mè. Nơi đó là một căn phòng to lớn có nhiều cuộn giấy chồng chất lên nhau, y như nhà dựa của hãng giấy. Người bên phải nàng là một cô thiếu nữ, mình mẩy bằng bó nhiều chỗ. Người nằm bên trái nàng không ai khác hơn là Trần phu nhân. Bà bị thương nơi vai và cũng đã được băng bó, đôi mắt nhắm nghiền, song sắc mặt bình thường như ngủ, chớ không phải người chết. Ngoài số nằm trên bàn, còn có một số nằm dưới nền gạch, có người đã được băng bó, có người chưa. Tiếng rên rỉ của họ vang lên từng chập!

Trong phòng còn có sự hiện diện của hai người đàn ông, một người mặc áo trắng Y-sĩ, tuổi trung niên; một người mặc thường phục, còn trẻ. Cả hai đang lảng xăng băng bó cho thương nhân. Người trẻ, Lyly nhận ra là chàng sinh viên đi cùng với Trần phu nhân giải thoát nàng ở nhà ngục. Thấy anh chàng nọ, Lyly chợt nhớ đến Vân Trường, nước mắt tuôn trào, bật ngồi dậy mếu máo hỏi:

- Người bạn của tôi đâu? Xác anh đâu?

Câu hỏi của nàng khiến chàng sinh viên và Y-sĩ quay mặt lại, đồng thời đánh thức Trần phu nhân đang nằm cạnh bên. Bà không chờ hai người kia lên tiếng, chụp tay nàng kéo nằm xuống, nhỏ nhẹ nói:

- Cháu chớ kinh động! Vết thương của cháu không nhẹ đâu! Cần thận!

Nghe nói mình bị thương Lyly mới nghe đầu xây xẩm. Nàng rờ tay lên đầu, đụng lớp vải băng mới biết mình trúng đầu. Nhưng nàng không màng đến thương thế của mình nặng nhẹ ra sao, chống tay ngồi dậy, nói trong nước mắt ràn rụa:

- Cảm phiền cho tôi được nhìn xác anh ấy lần chót...

Trần phu nhân lại ngọt ngào:

- Cháu nên nghe lời bác, nằm yên tịnh dưỡng. Người ấy chưa chết đâu!

Nhưng Lyly vẫn cố gắng ngóc đầu ngồi dậy. Chàng sinh viên ngừng tay băng bó cho thương nhân, chạy tới đỡ nàng nằm xuống, dịu dàng nói:

- Chỗ này không phải là giường có chỗ dựa, tốt hơn cô nên nằm nghỉ. Cô bị trúng đầu và bất tỉnh hai ngày, giờ nhớ ra mọi việc thật là may! Xin cô an lòng! Tôi hy vọng người bạn của cô sẽ qua được cơn hiểm nghèo.

- Anh ấy đã chết trước mắt tôi... Chẳng lẽ anh còn sống được sao? Anh có nói dối tôi không?

Nàng vừa nói vừa khóc nhìn chàng sinh viên bằng ánh mắt nửa tin nửa ngờ. Vị bác sĩ đứng đằng xa tuy không ngừng tay băng bó cho thương nhân, song cũng quay mặt lại trấn an nàng:

- Người bạn của cô bị trúng đạn nhiều chỗ. Chúng tôi đã đưa đến bệnh viện Hàm Tân để giải phẫu. Tôi tin anh ta sẽ qua được cơn hiểm nghèo. Cô chớ quá kinh động làm hại đến vết

thương nơi đầu của cô.

Trần phu nhân lại đổ dành:

- Cháu đã nghe bác sĩ xác nhận đó chứ? Cháu yên tâm đi nhé? Vị hôn phu chưa chết mà.

Lyly vẫn sứt sùi:

- Tội nghiệp anh ấy đã đỡ đạn cho cháu, hy sinh tính mạng để cứu cháu...

- Ủ, người tốt như vậy chắc chắn không chết đâu!

Lyly chợt ngưng khóc, hỏi giọng lo âu:

- Anh vào nhà thương nhờ bọn lính bắt anh vào tù trở lại thì sao?

Chàng sinh viên nhỏ nhẹ nói:

- Thương thế anh nặng lắm, cần phải có máy móc dụng cụ giải phẫu, nên chúng tôi đành đưa anh vào bệnh viện Hàm Tân để có phương tiện cứu chữa. Đang lúc rối loạn này bọn lính chưa kiểm soát nổi mấy ngàn người bị thương trong bệnh viện. Huống chi bộ y phục tù binh của anh nhuộm máu, không ai nhìn ra nguồn gốc của anh đâu. Cô chớ quá lo nghĩ!

Nghe lời giải thích của người ấy Lyly không nói gì nữa, mắt nhắm lại, không phải ngủ, mà để đè nén nỗi cảm xúc dâng trào. Chàng sinh viên không biết nói sao, chàng ta đứng lặng một lúc mới đi tới phụ giúp vị bác sĩ công việc cứu thương. Hồi lâu sau cơn xúc động chừng như dịu xuống, Lyly mở mắt ra thấy Trần phu nhân đang nhìn mình bằng ánh mắt ái ngại. Nàng cố nở nụ cười cho bà an lòng, nhưng đôi môi không làm được nụ cười, nên gương gạo hỏi:

- Vết thương của bác có nặng lắm không?

- Vết thương của ta không có gì nguy hiểm. Ta chỉ bị mất

máu chút ít, không phải giải phẫu, cũng không bị bất tỉnh. Mấy ngày này ta rất lo cho cháu, vì cháu bị viên đạn xuyên đầu, may mà không trúng não, chớ không chắc khó cứu, mà có sống cũng mất trí nhớ.

Ngừng một lúc bà nói tiếp sau tiếng thở ra:

- Ta xui quá! Cứu cháu khỏi nhà tù nhằm vào ngày đại loạn ở Thiên An Môn! Tên Đặng Tiểu Bình sẽ phải trả nợ máu của chúng ta! Thật là tên khốn nạn!

Nghe bà lên tiếng chửi bới lại bằng tiếng Tàu, Lyly sợ có người nghe, khều nhẹ tay bà. Trần phu nhân hiểu ý liền nói:

- Ở đây toàn là phe mình, không có bọn chó má mật vụ đâu! Cháu đừng sợ! Chỗ này là hăng giầy lớn nhất ở Bắc Kinh, đây là nhà kho. Người trông coi hăng giầy này là người ủng hộ phong trào nổi dậy. Cho nên chúng ta được đưa về nơi an toàn này để trị thương!

Đang nói tình tào, bỗng nhiên Trần phu nhân khóc òa lên:

- Bọn trẻ chết quá nhiều! Chết một cách thảm thiết! Có đứa bị nghiền nát bởi xe tăng! Ta thề, khi ta gặp Đặng Tiểu Bình, quyết làm Kinh Kha hành thích tên hung bạo đó để trả thù cho mấy ngàn sanh linh vô tội.

Lyly cũng không quên cảnh rừng rợn ở Thiên An Môn đêm trước, nên nước mắt lại tuôn ra. Rồi nàng chợt nhớ đến Trần Tử Quang, nhớ đến Mai Quế và người bạn của cô ta, nhớ đến những bộ mặt trẻ của lớp lớp sinh viên đổ về Bắc Kinh. Có thể trong số những người nàng gặp đã chết một cách tức tưởi trong cuộc tàn sát của quân động Cộng sản!

Hơn một năm qua nàng theo gót Trần Tử Quang đi khắp lục địa hồ hào cuộc nổi dậy. Giờ đây trước họng súng quá độc ác của bọn cầm đầu Bắc Kinh, liệu dân chúng còn can đảm

vùng lên nữa không? Những người cầm đầu phong trào nổi dậy có được yên thân không? Trần phu nhân đã hoạt động công khai, rời dương trí viện. Như thế những bậc trí thức giả diện của phong trào này hẳn cũng trốn khỏi nhà thương mà họ bị giam hãm bấy lâu? Rồi nàng lại thắc mắc không hiểu do đâu bà Trần Thúy Liên biết chỗ giam cầm của mình mà giải cứu? Nàng hỏi:

- Bác có thể cho cháu biết do đâu bác biết cháu ở nhà tù mà giải cứu?

Bằng giọng hậm hực, Trần phu nhân kể cho nàng nghe, dù mắt còn ướt lệ:

- Không thấy cháu vào thăm ta ở nhà thương như thường lệ, ta biết cháu gặp nguy nên nhờ người dò la, thì được biết sau đêm dạ hội đãi thăng Gọt-Ba-Chóp cháu biệt tích, không trở về nhà Đặng Tiểu Bình nữa. Ban đầu ta không rõ cháu bị phe nào bắt? Sau ta nghi ngờ có họ Đặng nhúng tay vào vụ này nên giả nổi cơn dữ dội, đòi gặp con gái. Thành bác sĩ Giang Trạch Văn phải tâu lên tối cao hẳn vụ này. Đặng Tiểu Bình bắt buộc phải vào nhà thương thăm ta và cho ta biết: "Cháu không phải là con ta, mà chỉ là một kẻ giả mạo, một điệp viên của Mỹ. Giang Trạch Dân và Giang Trạch Văn vì không biết rõ về Tiểu Hoa nên tưởng cháu là con ta mới đưa về Bắc Kinh cho cha mẹ nhận diện. Họ Đặng nói: "Khi gặp cháu hẳn nhận ra ngay không phải là Tiểu Hoa, nhưng vì muốn ta dứt bệnh nên lờ đi. Tình cờ lãnh tụ Sô Viết cho biết cháu là người của Mỹ nên hẳn không thể để cháu tiếp tục đóng vai trò Tiểu Hoa giả ở trong nhà hẳn nữa." Hẳn khuyên ta nên quên cháu đi. Ta nghe hẳn nói thế, biết thân thế cháu đã bị lộ, chắc phải vào tù, nên sau đó nhờ người dò la các trại tù ở địa phận Bắc Kinh, nhưng không có cháu. Cuối cùng ta nghe nói đến tòa nhà bí mật mà thỉnh thoảng Tiểu Bình hay viếng vào ban đêm. Ta quyết tâm

hành rập nhiều ngày, biết được là chỗ giam các điệp viên ngoại quốc, liền tìm cách làm quen với bọn lính gác, mang thức ăn thức uống tặng chúng mỗi ngày và dò ra nhà tù có giam một người con gái hình dung như cháu. Thế là đêm đó ta cũng mang tặng phẩm đến như thường lệ, bọn lính không nghi kỵ gì cả. Thành linh bị tấn công bởi thuốc mê của hai sinh viên Y khoa theo hỗ trợ ta. Sau đó thì cháu đã biết rồi.

Nghe xong Lyly cười nhẹ, nói:

- Hóa ra cha con họ Giang thật xảo quyệt. Đồ thừa cháu mạo nhận là Đặng Tiểu Hoa, chớ không phải chính tên Giang Trạch Văn dùng mê thuật buộc cháu đóng vai Tiểu Hoa.

Trần phu nhân cười khẩy:

- Bọn họ Giang gian xảo như vậy mới mua lòng họ Đặng dễ dàng. Có ngày thì chúng sẽ giựt ghế của họ Đặng cho coi. Kẻ hung tàn chắc chắn sẽ chết thảm. Ví như Hồ tặc vậy!

Trần phu nhân chột thờ dài:

- Hai ngày qua bọn Đặng Tiểu Bình cho lòng bắt những người hưởng ứng phong trào đòi dân chủ. Rất nhiều sinh viên đã bị bắt rồi. Chỗ chúng ta không biết sẽ an toàn được bao lâu nữa. Cháu chỉ còn con đường duy nhất: Lén vào Sứ quán ngoại quốc, theo họ trở về thế giới bên ngoài.

Lyly đã biết nhiệm vụ của nàng chấm dứt khi tìm gặp Vân Trường. Giờ nàng đã gặp chàng rồi, nhưng chàng bị thương trầm trọng, không biết sống chết ra sao thì làm sao cả hai có thể rời Bắc Kinh lúc này được?

Trần phu nhân nhìn sắc mặt nàng, như đoán được mọi tư. Bà hỏi:

- Cháu đang lo nghĩ về tình trạng người bạn của cháu phải không?

Vốn đã biết bà Trần Thúy Liên là người thông minh tuyệt đỉnh, chỉ cần nhìn sắc mặt cũng đoán được ý nghĩ trong đầu kẻ đối thoại, nên Lyly không ngạc nhiên về câu hỏi của bà. Nàng không đáp, lại hỏi:

- Cháu phải làm sao?

- Theo bàn tính của Lỗ bác sĩ thì người bạn của cháu không thể lưu lại bệnh viện Hàm Tân lâu hơn, vì chắc chắn nay mai bọn Bắc Kinh sẽ lục soát bắt những người có mặt tại Thiên An Môn. Cho nên, người bạn của cháu giải phẫu xong phải tìm cách đưa đi chỗ an toàn chờ bình phục mới trốn đi được. Hiện giờ chỗ an toàn không bị bọn công an truy lùng có lẽ chỉ còn các Sứ quán ngoại quốc.

- Vậy cháu phải liên lạc với CIA nhờ họ giúp mới được.

- Ta đã cho người nhắn tin với anh chàng CIA ở Tòa Đại sứ Pháp về tình trạng của cháu rồi. Cháu cứ yên tâm chờ đợi. Chắc chắn nay mai anh ta sẽ tìm cách đến đây rước cháu.

Biết nàng lại sẽ lo âu về trường hợp Vân Trường, bà nói luôn:

- Dĩ nhiên gặp chàng điệp viên 222 cháu có thể nói rõ trường hợp người bạn của cháu để nhờ anh ta tìm cách đưa vào Sứ quán dưỡng thương và...

Bà đang nói đến đó chợt một người lạ từ bên ngoài chạy vào thì thầm điều chi đó với bác sĩ Lỗ và chàng sinh viên. Bác sĩ Lỗ nghe xong gục gật đầu và đi tới trước mặt bà Trần Thúy Liên báo cáo mọi sự xảy ra. Lúc đó Lyly mới biết Trần phu nhân tuy bị thương nằm đó, nhưng vẫn còn là một trong những lãnh tụ phong trào.

Nghe bà đối đáp và căn dặn bác sĩ Lỗ việc nọ việc kia, Lyly hết sức khâm phục. Trong đời nàng, có lẽ bà là người đàn bà

duy nhất khiến nàng cảm thấy mình nhỏ nhoi bất tài.

Nàng nhủ thầm:

- Một con người tài trí mưu lược như bà nếu gia nhập CPQ, chắc Chef phải sung sướng vui mừng lắm.

Nàng tưởng tượng ngày trở lại Washington trình diện Chef có cả bà Trần Thúy Liên cùng theo. Chắc chắn Chef sẽ thử tài cao thấp của bà, lúc ấy ông mới hoảng kinh, không dám xem thường đàn bà nữa!

Nghĩ như thế nàng nghe khoan khoái trong bụng, trong chốc lát như quên hẳn nỗi lo âu và những rối rắm của thời cuộc bên ngoài.

Từ khi cô trở về, thấy cô, gầy sút nhiều, tôi thật xót xa đau lòng. Tôi muốn cô đi nghỉ hè ở một vùng bể ấm nghỉ ngơi dưỡng sức vài tháng, quên đi những chuỗi ngày bôn ba khổ nhọc trong chuyến công tác ở Việt Nam và Bắc Kinh...

Giọng nói trầm trầm có phần xúc cảm của người đàn ông khiến cho sắc mặt u ám của cô gái đang ngồi trên chiếc ghế bành đối diện với ông ta ngẩng mặt lên, môi điểm nụ cười, ánh mắt lộ đầy cảm kích. Song cô không nói gì, sẽ buông tiếng thở dài, rời ánh mắt ấy đắm chiêu nhìn ra ngoài trời. Người đàn ông không được hỏi đáp đành bất chước cô gái, lặng im nhìn qua khung cửa kiếng...

Chỗ họ ngồi là một phòng khách thật sang trọng, trình bày vô cùng mỹ thuật. Qua lớp màn the sau khung cửa kiếng có thể trông rõ bên ngoài là một vùng trời thơ mộng với những đồi núi chập chùng. Mùa ấy đã vào thu, sương tỏa mịt mù trên đồi, trên núi... ngăn cách giữa đất với trời một màu trắng đục

mờ mờ ảo ảo... không khác gì ngoài kia là chốn tiên bồng nước nhược.

Cảnh trí tuyệt vời ấy khiến cho lòng người đang sôi động cũng lắng chìm vào mộng! Và có lẽ cũng vì thế mà cô gái tuy ngồi đó, hồn bay bổng cõi mộng mơ nào? Duy người đàn ông hình như không mấy xúc động trước vẻ đẹp của hóa công. Cái nhìn của ông ta rõ là cái nhìn của kẻ phàm phu tục tử, lấy mắt quan sát, chớ hồn không hòa với ngoại cảnh. Cho nên giây phút thưởng thức của ông chấm dứt thật nhanh bằng câu xã giao như vậy:

- Tuyệt! "Người ta nói Thụy Sĩ là thiên đàng của thiên nhiên" quả không ngoa!

- ...

- Nhưng mà... nhìn cảnh đẹp làm sao thú vị bằng nhìn người đẹp? Tôi thích chiêm ngưỡng nàng tiên trước mắt hơn là cảnh tiên bên ngoài.

- ...

Cô gái vẫn lãnh đạm im lìm. Ngoại trừ cái nhếch môi làm nụ cười chế nhạo, sắc mặt cô vẫn lạnh lùng không đổi. Người đàn ông thấy cô gái không muốn trò chuyện, cũng không thềm nhìn mình, nên giả bộ nói chọc:

- Nhà cô có cái nhìn (vue) quá đẹp. Coi chừng tôi dọn văn phòng về đây chiếm chỗ của cô đấy!

Vừa nói ông vừa nhìn cô gái, miệng chum chim cười, chờ đợi phản ứng của cô ta. Nào dè nàng ấy vẫn thái độ dửng dưng như không nghe thấy gì. Người đàn ông vẫn không nản lòng, tiếp tục độc thoại, song lần này đổi đề tài:

- Mấy năm nay cơ quan tình báo CPQ chỉ thu nhận phụ nữ, nhưng lần này tôi quyết định tuyển một nam nhân. Chàng

này tuy tôi chưa giáp mặt, song được biết là con người tuấn tú vô song, tài trí tuyệt vời và...

Ông cố ý bỏ lửng câu nói, liếc mắt quan sát cô gái. Thoáng thấy cô ta lắng tai chờ nghe tiếp, ông khoan khoái ra mặt, song giả bộ ngáp dài, ngả đầu lên ghé lim dim đôi mắt như ngủ.

Cô gái tuy không nhìn người đàn ông, song có lẽ cô quá rành tâm lý của ông ta, đôi mày xinh đẹp của cô cau lại, mắt cô long lên, sắc mặt hầm hầm:

- Xí! Làm bộ nói cái kiểu lửng lơ úp úp mở mở! Bộ ai thích tò mò chuyện của Chef sao? Nói cho Chef biết, dù Chef nài nỉ kẻ này cũng không thềm nghe đâu! Xí!

Tiếng "xí" cô kéo thật dài, song cũng không dài bằng đuôi, mắt cô nguyệt ông ta. Người đàn ông chọc được cô gái, đắc chí cười âm lên. Âm thanh tưởng chừng rung rinh mấy khung cửa kiếng!

Tiếng cười đặc biệt ấy không thể là người nào khác ngoài Trụ Cờ Vàng, lãnh tụ cơ quan tình báo CPQ của Việt Nam. Và cô gái dĩ nhiên là cộng sự viên đặc ý nhất của ông ta. Người mà ông ta yêu quý nhất nên mới bỏ văn phòng thường trực ở Washington lặn lội đến đây thăm nàng, song bị nàng tiếp đón bằng thái độ lạnh nhạt hơn lấy. Bây giờ chọc được cô, ông thỏa thích cười âm lên:

- Lyly! Cô chịu nói chuyện với tôi rồi à? Có thể chứ! Trái tim kiêu nữ đâu có thể trở thành sắt đá được chứ?

Thấy sắc mặt nàng dịu lại, Trụ Cờ Vàng mừng rỡ mơn trớn:

- Tôi biết tôi có lỗi với cô. Nhưng mà dù cô ghét giận tôi đến đâu cô cũng đừng đối xử lạnh nhạt như vậy, khiến tôi tủi thân đi về...

Lyly phụng phịu nói: